

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Št. 5, 6.

V Ljubljani, 1. maja, junija 1918.

XXVI. teč.

Dva cveta.

Na vrtni gredici
se lilija maje,
prizrčne poljube
ji deklica daje.

A lilija vrača
poljube dekletu –
hvaležna jih vrača
še lepšemu cvetu.

Iv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

2. Pri igri.

Lepa so tista leta, ki jih preživi človek pri mladostnih igrah. Kdo se jih ne spominja z veseljem!

Sveti Alojzij se je pa ravno teh let spominjal bolj z žalostjo kot z veseljem. Bomo videli, zakaj.

Oče svetega Alojzija je bil vojak in vojskovodja. Hotel je, da bi postal tudi njegov sin Alojzij vojak. Zato ga je vzel, komaj štiriletnega, s seboj v vojaški tabor in mu je napravil obleko, kakršno so tisti čas nosili vojaki. Na glavi je imel Alojzij čelado z dolgim vihrajočim perjem, na prsih oklep, ob strani pa kratko sabljico. Mali Alojzij je bil cel vojak.

Vojaki so jako ljubili živahneža poveljnikovega sinčka, ki se je rad sukal med njimi in hodil z njimi ob strani svojega očeta celo na vaje. Alojzijevo največje veselje je bila ondaj puška. Kakšna radost zanj, če je smel sprožiti puško! — Pa se mu je primerila enkrat precej huda nesreča. Mali Alojzek je hotel ustreliti s puško. Puške so bile pa seveda takrat še vse drugačne kakor so dandanes. Alojzij je zažgal smodnik, ki bi imel potem užgati nabito puško, a smodnik mu puhne z vso silo v obraz. Toliko, da ni prišel Alojzij ob oko.

Pa menite, da se je mali junak kaj prestrašil te nezgode? Prav nič. Nekaj dni po tistem dogodku je zagrmelo v taboru okrog poldneva, kakor bi bila strela udarila. Vojaštvo, ki je večidel spalo, se je prebudilo. Poveljnik, Alojzijevo oče, je bil ves zbežan, češ: gotovo so se uprli vojaki. Ali kaj je bilo? Njegov sinko Alojzij je skrivaj vzel vojakom smodnika, pa sam nabasal in sprožil top in napravil vso to zmešnjavo. Toliko, da maleža Alojzija ni ubil top. Vojaki so ga namreč našli ležečega blizu sproženega topa. Sam angel božji je takrat čuval predrznega fantiča. Očetu pa Alojzijevo ravnanje seveda ni bilo všeč. Hotel je svo-

jega sina strogo kaznovati. Toda vojaki so prosili zanj toliko časa, da se je poglela očetova jeza.

Zaraditega in pa, ker se je tudi drugače naučil od vojakov marsikaj slabega, je naš vzornik ves čas svojega nadaljnjega življenja objokoval te prestopke. Čeprav je žalil Boga le nevede, mu je bilo vseeno tako hudo, da so ga vselej polile solze, če se je spomnil svojih mladostnih pogrškov.

Zgodaj je spoznal sveti Alojzij grdobijo in hudobijo greha. Zato se ga je pa pozneje, ko je prišel popolnoma k pameti, silno varoval. Ni čuda: vsi odkraja so ga potem primerjali angelu v človeškem telesu.

Ko je bil Alojzij Goncaga v šoli v Florenci, je moral večkrat na dvor medicejskega kneza, ki je bil ondaj vladar v Florenci. Bil je Alojzij takrat star približno deset let. Princezinji Eleonora in Marija sta ga vabili, naj se igra z njima. Pa se je najrajši odtegnil z izgovorom, da hoče sam stavljati oltarčke, ali pa je šel molit. Eleonora, poznejša vojvodinja v Mantovi, ga tako-le opisuje: »Alojzij ni bil zgovoren; ljubil je bolj samoto. Pri igrah je večkrat govoril o Bogu in je tako sveto živel, da so ga nam naše vzgojiteljice večkrat stavile za zgled.« Ali ni to lepo izpričevalo! Naj bi tudi vaši učitelji in vzgojitelji, ljubi otroci, mogli o vas tako govoriti!

Sveti Alojzij nam bo gotovo izprosil milost, če se mu priporočimo, da bomo tudi mi sovražili greh in napredovali v ljubezni do Boga. Kdor hoče Boga zares ljubiti, ga mora začeti ljubiti že v rani mladosti. Čim preje, toliko bolje. Tebe, o sveti Alojzij, pa prosimo:

»O poglej, Alojzij mili,
iz nebes višav na nas!
V hudi stiski smo in sili,
varuj ti nas slednji čas!
Čednost naša omaguje,
tvoja krasno se blišči;
naj tvoj zgled nas osrčuje,
da živimo kakor ti.

J. E. Bogomil:

Vrata zapirajte!

«Ne uboga, pa ne uboga. Oh, ta otrok!»
 »Kaj pa je zopet?«
 »Oh,« so se hudovali učiteljeva gospa, »vedno naročam: Zapirajte, zapirajte! Pa vsak pusti vrata odprta. Kakor nalašč! Hiša stoji pri cesti, nati-homa lahko pride tat, pa nam odnese vse. Ali res ni pomoči?«

Ta učiteljev Zorko, pa ta učiteljeva Stanka! Vedno sta bila med vrati: zdaj vun, zdaj not. A to jima na misel ni prišlo, da bi zaprla za seboj vrata. Čemu to? Saj ne bo nikogar v hišo. Mama imajo le prazen strah.

Gospod in gospa sta šla nekoč v mesto, pol ure daleč. Zorko in Stanka sta bila pa sama doma.

»Ne pozabita, kar vama še enkrat naročim: Če bosta šla kaj na vrt, vrata sobe zaprta za seboj!«

To so naročili mama, pa so odšli za papanom. Zorko in Stanka sta jo kmalu pobrala na vrt. Vežna vrata so bila tako zaprta. In če v vežo nihče ne more, kdo naj bi pa prišel potem v sobo? No — — in zopet so bila vrata v sobo na stežaj odprta.

Čez par ur sta pa prišla gospod učitelj in gospa domov. Iz sobe sta začula pritajeno ropotanje.

»Pst! Poslušaj! Kaj neki to?«

»Nesrečna otroka! Gotovo je tat.«

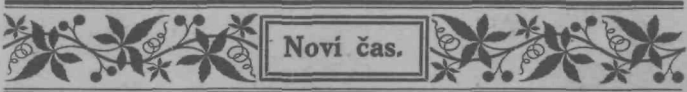
»Tiho! Ne govori!«

»Kar po sosede grem.«

»Tiho za trenutek! Tatu bomo kar lepo ujeli. Vrata na vrt zapri! Pa mirno!« — Tako.«

Previdno se bliža gospod učitelj sobi. Tat pa opravlja svoje rokodelstvo kar naprej... niti na misel mu ne pride, da bi ga utegnil kdo motiti... Tiho... po prstih stopaje se bliža gospod učitelj vratom. Že stoji med vrati... Strogi obraz se mu pa naenkrat razjasni. Smeh se pokaže na njegovih ustnicah.

»Kaj pa je?«

Noví čas.

»Sem pojdi, boš videla.«

Stara muca je pripeljala v sobo svojo mlado družinico. Zorka ni bilo nikjer, Stanke tudi ne — igrač pa vse polno. Kakor nalašč za mlade mucke je bilo, ki se tako rade igrajo.

Najbolj všeč je bila muckam tista igrača na omari. Nekaj svetlega in okroglega je že tako prijetno mahljalo, da je bilo res muckam veselje. Igrača, kakor ustvarjena za nas, mlade mucke!

Hišna ura je bila ta prijetna igrača. Kratek čas je kazala muckam. Malo so jo opazovale, malo popravljale, pa malo urejevale po svojih odločbah — vmes se pa bodrile: mav, mav, mav, miv, miv!

Stara muca je pa vedela, da gospod učitelj ne pozna v sobi nobene šale. Zato je tudi — ko jê minil tisti čas — svojim mladim naznanila, da je konec poučnega ogledovanja in popravljanja. In vabila je svojo družinico drugam.

Sedaj se je pa šele pokazalo, kakšne poprave je izvršilo to mačje ogledovanje. Potrți kazalci na uri so pričali, da je bilo ogledovanje le preveč natančno. Nihalo pri uri tudi ni hotelo več opravljati svoje službe; preveč so se muce nanje obešale.

»Pokličí Zorka in Stanko,« so veleli gospod učitelj. V hišo sta prišla otroka še dosti rada; saj nista nič slutila, da ju čaka nevihta.

»Poglejta! Kdo je to storil?« vele gospod.

Obema se je skremžil obraz, oči so zalile solze, in naenkrat se je začulo tisto pretresljivo petje, ki mu navadni ljudje pravimo jok. Med jokom pa sunkoma na dan glasovi: »Midva — že — ne.«

»Vem, da vidva ne! A kriva sta pa le vidva. Vidva sta pustila vrata odprta.«

Nato je seveda sledila kazen. Uro je dobil v roke mestni urar, škodo sta pa plačala Zorko in Stan-ka. Zato pa tisto leto nista dobila za Veliko noč nove obleke.

Ali ni to dosti bridko?

Oneslav:

Pevčeva Anka.

Deklétec rad bi takih jaz
kot Pevčeva je Anka.
Naj je vročina, naj je mraz:
uči se brez prestanka.

Ko zjutraj vabi prvi zor,
pokonci vam je prva:
pomeša hišo, snaži dvor,
donaša mami drva.

Ko v šolo vabi zvona glas,
za šolo so ji brige:
preskrbno tam porabi čas,
prebira lepe knjige.

Ko pa k molitvi zôve klic,
naj bo že koderkoli,
naprej veselih moli lic,
za njo pa vsi okoli.

A tudi radočarnih rok
je Anka v slednji sili,
pač bi utihnil slednji stok,
če taki vsi bi bili.

Francka Zupančič:

Naša pomlad.

Skrjanček drobi v zraku. Popje se širi, napenja, razvija, in belo, krasno cvetje zadehti. Okna mnogih bolniških sob so odprta solnčnemu svitu in cvetnemu vonju. A še širje so odprta okenca src, puščajoč izhod vsej bolesi, žalosti, skrbi, željno srkajoč dolgo pogrešane pomladnosolnčne žarke.

V sobah leže — vrsta za vrsto, soba za sobo — blede, izmučeni, upadli ranjenci, ki so jih donesli po smrtni košnji s prostranih, oddaljenih bojnih poljan. Domovina jih leči z ljubeznijo, dokler zopet ne oživé, idoč v drugo, v tretje nazaj na daritvene poljane, posvečat domovini iznova življenje.

Zelen travnik se prostira pod poslopjem, ki ga obdaja nežno brsteče grmičevje. Junaki, oprti na palice, posedajo po osolnčenih klopicah. Toda skozi mnoga okna zro tudi smrtnoblede, upadli obrazi težko ranjenih. Tam nasproti, čez šop cvetočega leščevja, ob odprtem oknu sloni postava bledega lica, sanjavih, v daljino uprtih oči. Že leto mu je bolniška soba bivališče, koder domuje njegovo mlado življenje.

Nepoznani brat, kdaj pač najtežje občutiš tesnobo bolniške izbe? Kdaj ti je osamelost najbridkejša?

Mari v srebrnosviti zimi, ko padajo snežinke in razgrinjajo čez zemljo belo baržunasto odejo? Ko obeša ivje na drevju in grmičju čarno pajčolanasto tkanino in jo upodablja v najraznovrstnejših tvorih kot umetnik? Ko blesti zmrzla jezerska gladina v zlatem solncu, ko sniva stari mlín zasnežen, in je posuto mlínsko kolo z neštetimí kristali? Ko stoji v gozdu drevje kakor začarano v srebrnem, dragocenem nakitu — — —?

Ali ti je tesno v pomladi, ko prepeva prvi škrjanček, ko polni zrak duh sveže razorane zemlje in mladega sočnega zelenja? Ko plujejo na nebu beli obláčki, in bi ti pohitel iskat prvih vijolic? Ko povsod kali in klije, brsti, poganja, in je drevje kakor cvetna morska gladina — — —?

Ali ti je tesno v žarnobarvnem poletju, prelestnem razkošnega krasu? Ko cveto rože živobarvno, ko žari rdeči mak kakor plamen; ko dozoreva žitna setev v zlatem klasovju; ko je napolnjen zrak solnca, solnca, solnca — — žgolenja in spevanja? Ko šumé vode in blesté gore modrikasto in mamljivo vabi daljina — —?

Ali ti je tesno v sadobogati, blagoslova orošeni jeseni, ki pred nas razsipa zlatočarna bogastva in kraljevsko izpolnjuje vse nade, pričakovanja — —?

Kdaj ti je pač tesno — kdaj, ti vojak? Ni mi treba odgovora, čitam ga v tvojih očeh. Tam se pač še nikdar ni zrcalilo toliko hrepenenja kakor sedaj, ko jih upiraš v pomladno krajino. Iz bolestne samozkušnje mi je znano: Nepopisno tesno je človeku, zaprtemu spomladi v ožino bolniške sobe; osamljenemu in oddaljenemu od vseh pomladnih čudes! Čuješ prihod pomladi, čutiš ga v vseh udih, nepokoje v krvi, čutiš rastoče hrepenenje, da pohitiš vunkaj, vigredi nasproti, in ji zreš oko v oko! Hotel bi ljubko gledati cvetoče veje, cvet vonjati in pritisniti k žarečemu licu, razkriti slednji dan novih čudes.

Pač je nekaj sladkega, neizrekljivega v vzbujeni, brsteči, prvi pomladi: pomladi slovenske naše južne domovine! Nikdar ni tako blagodejna vigred v tujih krajih kot doma, na toplem jugu, ko prihaja pomlad čez noč, brez odlašanja, brez diha otožnosti. Tako nenadoma je tu z omamljajočim cvetnim krasom, živobarvnim in bujnim. Le vigred domovine lahko ljubimo.

In zato vem tudi, česa pogrešaš, ti vojak! Kako ti oči solzno leskečejo, kako se ti tresejo ustne, in kako bolestno ti je srce. Le majhno, nezatno nado ti oči solzno leskečejo, kako se ti tresejo ustne, in okno v daljino — — —

Ves pomladni kras tujine zastira temna, nevidna tančica domotožja. Bolest v srcu raste, oko oroša solza za solzo.

Toda, bleđi, upadli junak! Okreval boš. Dal ti Bog doživeti še mnogo pomladi — mirnih pomladi! Kako sladka bo zopet vigred v miru, v miru!

Cvetinomiški:

Zaspanček.

Solnce se je že smehljalo skozi okno in pozdravljalo veselo. Toda Manči se ni zmenil za njegove tople objeme in poljubčke. Potegnil si je odejo čez oči in se je obrnil na drugo stran.

V tem je stopila v spalnico mati.

»Manči, vstani, ura je že sedem!«

Manči pa se je potuhnil, kakor da spi.

»Daj no! Da zamudiš šolo?«

Skril se je Manči še bolj pod odejo in je dihal naporno, kakor bi spal.

Mati se je okrenila.

»Saj še res spi,« je rekla in šla.

Manči pa se je smehljaj tiho pod odejo. A kmalu je pokukal izpod nje. In tako so sijali solnčni žarki ravno v njegova lica.

»Kakô so že topli!«

Potegnil si je odejo do vratu.

»Aja-aja-tutaja! — — Kako je prijetno v postelji! — — —«

Zasmejal se je skoraj glasno. Slišal je pa v tem pred durmi stopinje in se je zopet potuhnil.

Prišla je zopet mati.

»Daj no že vstati, Manči! — Zakaj si se pa zasmejal?«

Manči je poslušal nekaj časa in se ni mogel več premagovati: vrgel je hitro odejo raz sebe, planil s postelje in se ovil materinega vratu.

»Mamika! Mamika!«

Mati ga je poljubila na cvetoča, polna lica, zasmejala se je; »O ti zaspanček!«

Tudi Manči se je smejal: Zakaj ljubil je dobro mamiko, ljubil pa tudi solnce in njegove gorke objeme — — —

Klemenčič:

Nepremišljena beseda.

Bučarjeva Jakec in Ančka sta priletela kot v eni sapi iz šole v kuhinjo. Ondi so mama ravno devali kosilo v skledo.

»Juhe, juj! Letos pojdemo pa k birmi!« sta klicala drug izpred drugega. Jakec bolj glasno in pogumno, Ančka pa bolj tiho in skromno.

»Saj še ne vesta ne, če bo birma,« so pripomnili mama.

»Bo, bo!« sta zatrdila oba hkrati. »Saj so nam povedali danes gospod v šoli.«

»Kajne, mama, da pojdem jaz,« zaprosi Jakec.

»In jaz tudi, mama!« pristavi Ančka. »Saj ste že obljubili.«

»Jaz vama lahko obljubim,« dejo mama. »A vendar ne pojdeta, če vaju ne puste gospod katehet. Ali znata kaj?«

»Znava že, znava!« se oglasita oba spet nenkrat. »Saj veste, da sva imela iz verouka oba najboljša.«

»Gospod katehet vaju bodo potem že pustili. Drugo vprašanje je pa, če vama bo hotel kdo birmo vezati.«

»Meni jo bodo zavezali Pavletova teta. Sami so rekli, da jo bodo, če bom le pridna.«

»Jaz bi pa takega botra že ne hotel, da bi bil tako skop,« de Jakec. »Boš že videla, Ančka, Pavletova teta ti ne bodo prav nič kupili.«

»Ali ne veš, da so danes rekli gospod v šoli: Ne iščite takih botrov, ki bi vam dali veliko sladkarij, ampak takih, ki vam bodo dali veliko lepih zgledov,« pouči Ančka brata.

»Le imej ti take,« reče porogljivo Jakec. »Meni jo bo pa zavezal Prinčkov France. Sam je rekel, da mi bo kupil poln robec sladkarij. Peljal me bo v gostilno, tam mi bo pa kupil toliko vina, da bom lahko pijan, če bom le hotel piti.«

»O jej!« se zgrozi Ančka nad Jakcem. »Ali ne

veš, da gremo k sveti birmi zato, da prejmemo milost in darove Svetega Duha, ne pa, da bi šli v gostilno? Ali nisi slišal, kako so svarili gospod katehet, da tedaj gotovo ne sme biti nihče pijan? Najbolje je, da sploh ne gre nihče v gostilno.«

Pogovor med Jakcem in Ančko so končali mama.

»Ančka, ti pojdeš k sveti birmi, Jakec, ti pa ne! Ko boš vedel, zakaj prejemaš svete zakramente, potem boš pa šel.«

Jakec je mislil, da se mama samo šalijo. Ko je pa videl, da je zadeva resna, se je začel kremžiti in jokati.

Mama so se pa malo zmenili za njegove solze. Začel je potem prositi. Jel je obljubovati, da ne bo pijan. A vse je bilo zastonj.

Po užaljenem molku so razsodili mama tako:

»Botra ne boš izbiral ti, ampak jaz. Prosila bom takega, ki te sploh ne bo peljal v gostilno, ampak te bo pripeljal naravnost domov. Zapisati se moraš pa prej med mlade junake in trdno obljubiti, da ne boš prav nič upijanljivega pil.«

Jakec je seveda moral biti pokoren materinim besedam, če je hotel iti k sveti birmi. Trdo je šlo pri gospodu katehetu in še posebno pri materi, da so premenili besedo. A Jakcu na čast se mora pristaviti, da je svojo obljubo dobro držal. Na dan svete birme tudi ni pokusil nobene pijače.

Hvala Bogu, da Jakec ni bil edini tak junak, ampak je imel še dosti tovarišev.

A nepremišljena beseda bi ga bila kmalu pokopala.

Ivo Blažič:

Povsodi bodi moder!

Popoldne je skakljal Lojzek po travniku in se je veselil bujne narave. Vse sveže je bilo okrog njega, vse smehljajoče; zeleni listi na češpljah in hruškah so prešerno šelestili, pa odbijali rumene solnčne pramene, ki so se košatili na njih. Ob potoku v leskovem grmu je prepeval kos, po toplem vzduhu so letale lastovice in lovile mušice za svoj zarod. Čebele so šumele in nabirale sladko strd po rožicah.

Te rožice, kako jih je ljubil naš Lojzek! Kako so mu bile drage, ko so vzklike počasi iz zemlje, se razcvetevale in prijetno dehtele, tako prijetno, da je njih vonjava polnila srce s svežo, čisto radostjo. Skrivnostno je njih življenje, skrivnosten vsak prašek v njih! — In te ptičice, glej jih, kako se trudijo zase, za svoje mlade, koliko koristijo človeku, kako ga razveseljujejo s svojimi mehкими glasovi, ki so tako voljni, da jim nehote rad prisluškuješ.

Stvarstvo je lepo, lepo kot jutranja zarja, oznajevalka krasnega dneva, ki se je pravkar porodil za gorami, kjer je spal v mehki travi med cvetkami na livadi. Črna noč ga je poškopila z roso, da je ves moker. Ali svetlo solnce ga kmaľu obriše s svojimi mehкими, zametastimi žarki.

Lojzek je vse to opazoval v lepih dneh. In čeravno še tako majhen, je čutil to lepoto v dnu svojega srca. Voljno mu je bilo, vesel je bil, da bi bil objel ves svet.

In spomnil se je Boga, ki je ustvaril vso zemljo. Mislil si ga je vsega lepega, zlatega, častitega starčka s sivo brado. V nebesih sedi na zlatem prestolu, okrog njega pa angeli, vsi zlati. Vesele pesmi done po dvorani, visoke, globokočutne; pojo angeli, svetniki: vsi izvoljeni.

Lojzek je bil silno srečen v takih trenutkih. Ali pomislil ni, da Bog ne more biti zlat, ker je duh.

Pod hruško je stal Lojzek in je gledal na zelene sadove, ki so bingljali tako mikavo, ker jih je gugal vetrič.

»Danes je svetí Alojzij. Moj god je. Vsega sem dobil: novo obleko, trobentico, in mati so skuhali štruklje.«

Spomnil se je Lojzek, kako so bili štruklji dobri. Ah, kako jih je jedel s slastjo! Starejšemu bratcu je celó migal, naj tako ne hiti. On je majhen, pa ne more tako brzo jesti.

Pa se je spomnil Lojzek spet na boljšo reč. »In jaz sem ustvarjen, da pridem k Bogu. Tako me je učila mamica. Kako rad bi prišel k njemu!« Spomnil se je Lojzek, da ga je mamica danes učila moliti in mu pripovedovala o lepem, velikem Bogu — našem Očetu, ki je v nebesih in gleda na nas.

»Svetega Alojzija moram tudi častiti. Mamica je rekla, da je bil lep, čist kot lilija, ki raste na grobu moje sestrice. Jaz moram biti tudi tak: priden, pobožen. Moram slušati mamo, ker Bog tako hoče. Če bom priden, bo sveti Alojzij vesel. Bom priden, bom!«

Cela tropa tovarišev se tedaj pridrvi po vasi. Ko jih Lojzek zapazi, steče k njim.

»Lojzek, mi se gremo kopat! Pojdi še ti!«

Lojzek ne pomišlja dolgo. Kaj bo sam tu na travniku? »Grem!« Odidejo skozi gozd.

S srobotom preprežene smreke so pregibale svoje zelene glave in se klanjale ponosnim jelkam. Solnčni žarki so padali pošev skozi zelene veje na gozdne trate in nizko grmičevje, kjer so pevali in gnezdili slavci, kosi in strnadi.

»Tamle gnezdí kos! Jaz mu pa vzamem mladiče in jih nesem domov. Pitali jih bomo, naučili peti, da bo veselje. Zdaj poizkusim.« Tako reče eden.

Starka-kosovka prileti. Ko zapazi pretečo nevarnost, jame čivkati in zleti k svojim mladim.

»Ne, kosov pa ne boš jemal! Kako žalostna bo stara!« reče Lojzek.

»Naj bo! Kaj me briga?«

»Ne boš!« Lojzek fantu zastavi pot.

»Pa bom!« zatrdi Starčev Tonček in stopi h grmovju. Ko pa raztegne zelene veje — ah!

Prestrašen poskoči nazaj, da prevrne Šimnovega Jakca.

»Kača, kača!« zakriči ves prestrašen.

Nekaj je zašumelo, in čez gozdni travnik je švignila ostudna golazen.

In zleteli so vsi otroci, kar so jih nesle pete.

Prihiteli so k potoku, ki je žuborel nedaleč med vrbami in gabri kraj gozda.

Kmalu so bili za kopanje oblečeni in v vodi.

Ah, kako je prijetno, kako leze hladna voda v žile in daje moč! Zdravo je, da se kopaš. Vodomci skakljajo po leskah, šoge se oglašajo nekje v rebri.

Tonček je bil drzen deček. Skakal je po vodi in hodil tja, kjer je bilo najglobočje.

Lojzek se je pa hudoval. Tudi tovariši so Tončka svarili. Ker pa ni nič pomagalo, je Lojzek nasvetoval, naj ga izpode iz vode.

In res je Tonček kmalu stal na bregu, se jezil in mahal z rokami. Toda v vodo ga niso več pustili.

»Naj nam utone, pa bomo imeli!«

Tonček je legel v travo in se solnčil.

Kasno je že bilo, ko so se otroci vrnili v vas.

Lipa jih je sprejela radostno in veselo.

V njenem vrhu je prepeval kos.

Tončkov oče so prišli po vasi. Dečki so mu povedali vse početje fantičevo. Oče so ga pa prijeli za ušesca, da bo boljše pomnil: Kdor hodi v nevarnost, v nevarnosti lahko konča.

V. O.:

Ruske pravljice.

6. Jež in kača.

Prišel je nekoč jež h kači in ji rekel: »Pusti me, kača, v svoje gnezdo za nekaj časa.«

Kača ga pusti. Komaj pa se jež priplazi v gnezdo, ne ostane nič več živeža kačam.

Kača pravi ježu: »Jaz sem te pustila le za nekaj časa v gnezdo. Sedaj pa idi — moje kače so se že vse obodle ob tvojih iglah in so sedaj bolne.«

Jež pa pravi: »Komur je slabo, naj gre! Meni je pa tu prav dobro.«

7. Modri sodnik.

Bogat trgovec je izgubil polno denarnico in je razglasil, da je v denarnici dva tisoč rubljev. Obetal je, da dá polovico tistemu, kdor mu vrne denar.

Neki delavec je res našel tisto denarnico in jo prinesel trgovcu. Trgovec se je pa že kesal, in hudo mu je bilo, dati obljubljeno polovico. Izmisli si, da je bil v denarnici poleg denarja še drag kamen, in reče: »Jaz ne dam denarja. V denarnici je bil tudi drag kamen, Daj mi tisti kamen, in jaz ti dam tisoč rubljev.«

Delavec pa gre k sodniku. Sodnik pa razsodi. Trgovcu reče: »Ti praviš, da je bilo v denarnici dva tisoč rubljev in še drag kamen. A v tej denarnici ni dragega kamena. To znači, da ta denarnica ni tvoja. Pusti denarnico z denarjem delavcu, dokler se ne najde njen pravi lastnik. A ti razglasi svojo izgubo, morda se bo še kamen našel.« Trgovec se potem ni nič več jezil in je dal delavcu tisoč rubljev.

L. Koželj:

Dobra volja — —

Basen.

Neki volk si je domišljaj, da je posebno učen. Povabil je živali na posvet, kako bi se odpravila požrežnost med zverinami. Menil je, da črtijo ljudje nekatere izmed njih le zaradi njih velike požrežnosti.

»To grdo razvado moramo odpraviti in povsem zatreti, da bomo posihmal s človekom živeli v slogi in miru,« je menil volk.

Predlog je bil res vse hvale vreden. Toda udeležba je bila pri posvetu silno pičla. Prišla je lisica, muha, žaba in gos. Ali to malo, kar jih je prišlo, je glasno pritrjevalo učenemu volku.

Dolgo je govoril volk. In posvetovanja potem ni bilo konca, ne kraja. Poslušalce je trl že silen glad.

Najbolj je krulilo po želodcu žabi. Poželjivo je zrla po muhi, ki je zehala tik nje. Glasno je sicer pritrjevala volku, ko je končal, obenem pa hlastnila po muhi in jo požrla.

»Nezaslišano!« se je razsrdila gos in je pogoltnila žabo.

»Oho!« je kriknila lisica, »tako pa ne bo šlo.« Brž je popadla gosko za vrat in jo pričela daviti.

V pravičnem srdu je skočil zdaj še tudi volk na lisico in jo raztrgal na kosce. Koscev pa ni pustil, marveč je obral vsakega posebe do golih kosti.

Lejte, tako dolgo je govoril volk svojim poslušalcem o požrežnosti, dokler niso požrli drug drugega.

J. F. Bogomil:

Iz knjige trpljenja.

Lahko bi šel človek od hiše do hiše in bi povpraševal ljudi, kako se jim kaj godi. Pri Petru imajo očeta v ujetništvu, in že nad pol leta se ni nič oglasil; pri Šinkovcu je padel najstarejši sin, France; Dragarjev oče je izgubil že dva sinova na bojišču; Tršarjevega pogrešajo že celo leto; Kokalj je na bojišču, doma je pa tačas umrla njegova žena, za njo pa joka šest nedolžnih sirot . . .

In ko bi obral vso to domačo vas, bi stopil v sosednjo, in zopet bi imela vsaka hiša svoj križ: v vsaki hiši bi napisal novo povest, resnično povest za knjigo trpljenja. In kolikor je hiš v naši deželi, toliko bi bilo takih-le ali podobnih povesti, kakor je naslednja.

Plevelov oče so odrinili z drugimi možmi vred tja, kamor jih je upoklical cesar. Kar nekam izpraznila se je ondaj Plevelova hiša, in dolgčas je zavladal v nji.

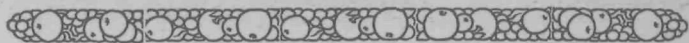
Prišli so novi nabori, in potrjen je bil še Plevelov sin Peter, lep, visokorastel mladenič. Nič ni pomagal jok materinih oči, nič nobena prošnja: Peter je moral za očetom.

Sedaj je bila še le prazna Plevelova hiša, sedaj! Samo mati s šestnajstletno Manico in dolgčas in jok so ostali v nji — vse drugo je šlo.

Semintja je pač posvetil tudi kakšen žarek veselja v to hišo. Oče je pisal, in Peter je pisal. Manica je morala brati, mati je pa poslušala. Pismo za pismom je potem romalo za tablo. Kadar je bil dolgčas le prenadležen, so pa mati rekli: »Manica, beri, beri! Kako že pišejo ata? — No, sedaj pa še to, kako piše Peter!«

Manica je brala, mamica pa poslušala in znala domala polovico pisem na pamet.

Prišlo je pa nekoč pismo, ki ga je pisala tuja roka in v tujem jeziku. Manica ni poznala nobene teh

Iz knjige trpljenja.

črk. Obe z materjo sta strmeli v pisanje, in duša jima je slutila nekaj hudega, strašnega.

»Čakaj, h gospodu župniku grem.«

Pa je odšla Plevelova mati — in prišla nazaj z objokanimi očmi.

»Oh, tako je lepo pisano to pismo! Ali kaj mi pomaga, ko je pa smrt v njem. Peter...«

»Mati! Mrtev?«

»Mrtev!«

Obema so se hkrati posvetile oči, in vso hišo je napolnil jok.

Peter! Tudi ti si moral dati svoje mlado življenje! Vse svoje moči, svojo lepo mladost, svojo srčno kri — vse si dal. In mati je darovala sina in svoje upanje, in sestra svojega edinega brata. To so darovi, težki in tehtni!

Grozovito je potrla ta novica ubogo mater. Hirala je in hirala. Pa je legla nekoč na bolniško posteljo in z nje ni več vstala. Odnegli so jo.

Manica je ostala sama — sirota. Oče bogvekje v tujini, na bojišču, v smrtnih nevarnostih; Petra ni več, mamice ni več in jih nikoli več ne bo.

Knjiga trpljenja! Kako grenke so ondi črke, kako grenko ondi berivo! Revež, komur usoda piše zgodovino življenja v to knjigo!

Uboga Manica! Ko te vidim često klečati pod križem, upam, da boš pretrpela, vdana v voljo božjo, te hude udarce. Zdi se mi včasih, kakor da ti je mladost umrla. A ni. Samo vihar jo je sklestil. Rekel bo pa Gospod, pred katerim moliš, kakor je dejal Jajrovi hčerki: »Deklica, vstani!«

On, ki rane seka, jih tudi celi.

Bogdan Selimir:

Marjetica.

Gam zunaj na deželi, prav pri cesti, je stala kmetiška hiša — gotovo si jo že sam kdaj videl. Pred njo majhen vrt, poln cvetic in ograjen. Čisto zraven pri jarku sredi najlepše zelene ruše je rastla majhna marjetica. Solnce jo je obsevalo prav tako toplo in lepo kakor velike, lepe rože v vrtu, in zato je rastla od ure do ure.

Nekega jutra se je široko razcvetela in odprla svoje lepe liste solncu. Prav nič ni mislila na to, da je tamkaj v travi nihče ne vidi, in da je revna, zaničevana cvetka. Bila je zadovoljna. Obrnila se je naravnost proti toplemu solncu, ga gledala in poslušala škrančka, ki je v zraku pel.

Mala marjetica je bila tako vesela, kakor bi bil Bog vé kako velik praznik. In vendar je bil le ponedeljek. Vsi otroci so bili v šoli. Medtem, ko so oni sedeli v klopeh in so se učili, je sedela marjetica na svojem malem zelenem stebelcu in se je učila od solnca in od vseh stvari okrog sebe, kako dober je Bog. In prav se ji je zdelo, da škranček tako jasno in lepo izliva v pesem vse, kar čuti natihem. Marjetica je spoštljivo gledala gor k srečnemu ptičku, ki je znal peti in letati, vendar pa ni bila nič potrta, ker sama tega ni znala. »Saj vidim in slišim!« si je mislila. »Solnce me obseva in vetrec me poljublja. O kako bogato me je obdaril Bog!«

V vrtu je stalo mnogo prevzetnih, gosposkih cvetic. Čimmanj so dehtele, tembolj so se ponašale. Solnčnica se je napihovala, da bi postala večja nego vrtnica — toda ni velikost, ki stori veliko! Tulipani so imeli najlepše barve; tega se je vsak dobro zavedal. Stali so pokoncu, da bi jih vsakdo lahko videl. Te lepe rože se niso prav nič ozirale na malo marjetico ondi zunaj; toda ona je bolj gledala nanje in si je mislila tiho: »Kako so bogate in lepe! Gotovo, k njim se bo spustil škranček in jih bo obiskal! Hvala Bogu, da sem tako blizu: lahko bom vse videla!«

In ravno, ko si je to mislila, je zažvrgolel škranček nad njo, se spustil na tla — toda ne k tulipanom, ampak k nji na travo, k nji, revni marjetici.

Marjetica se je od samega veselja tako prestrašila, da ni vedela, kaj naj si misli. Ptiček je plesal okrog nje in pel: »Kako je mehka travica! Kako lepe, majhne cvetke so tu! Z zlatimi srci in s srebrnimi plaščki!«

Ne moremo si misliti, kako srečna je bila mala marjetica! Škranček jo je poljubil s svojim kljunom, ji pel pesmi, potem pa zopet odletel proti nebu. Ko se je marjetica zavedela iz srečne omotice, se je sramežljivo, toda v srcu polna veselja, ozrla proti drugim cveticam v vrtu; saj so one vse videle to čast in srečo, ki jo je doletela. Toda tulipani so stali še enkrat bolj prevzetni kakor prej, v obraz pa so bili zoženi in rdeči, ker jih je strašno jezilo. Solnčnice so pa postale popolnoma topoglave. Mala marjetica je videla, da so užaljene, in ji je bilo hudo.

Tisti trenutek je prišla v vrt deklica z velikim nožem in je porezala tulipane, drugega za drugim. »To je grozno!« je vzdihnila marjetica. Nato je deklica odšla s tulipani. Marjetica je bila vesela, da je stala zunaj na travi in da je tako majhna. Čutila je v srcu hvaležnost. Ko pa je solnce zašlo, je zaprla liste, zaspala in celo dolgo noč sanjala o solncu in o malem ptičku.

Ko je drugega jutra zopet odprla solncu liste, je začula škrančkov glas. Toda pesem, ki jo je ptiček pel, je bila žalostna. Ubogi škranček je bil ujet in je čepel v kletki pri oknu. Opeval je prosti in srečni polet, pel o mladi, zeleni rži na polju in o veličastnem potovanju, ki ga je popotoval včasih visoko po zraku.

Marjetica bi bila ptičku rada pomagala. Toda kako? Na vse okrog sebe je pozabila: na toplo solnce, na svoje lepe bele liste. Mislila je le na ubogega ptička.

Takrat sta pa prišla iz vrta dva dečka. Eden je imel velik, oster nož v roki, kakor prej deklica, ki je

bila porezala tulipane. Dečka sta šla naravnost proti marjetici.

»Tukaj bi lahko izkopala lepo rušo za škrjančka!« je rekel eden izmed dečkov. In je pričel rezati okrog marjetice globoko zemljo, tako da je stala cvetka sredi ruše.

»Odrtgaj cvetico!« je rekel drugi deček. Marjetica pa je zatrepetala. Kako rada bi bila še živelal!

»Pusti jo, naj ostane!« je branil prvi. »Tako lepo krasi rušo.«

In tako je marjetica ostala in je prišla z rušo vred v kletko k škrjančku. Uбоgi ptiček pa je glasno tožil o izgubljeni prostosti in je tolkel s perutnicami ob žico v kletki. Marjetica pa ni mogla govoriti, izreči nobene tolažljive besede, dasiravno bi bila to rada storila. Tako je preteklo celo predpoldne.

»Tu ni nič vode!« je tožil ujeti škrjanček. »Vsi so odšli in so pozabili, da bi mi dali kapljico vode. Moje grlo je suho, in ogenj me žge v njem. Oj, moral bom umreti! Moral se bom ločiti od toplega solnca, od svežega zelenja, od vsega veličastva, ki ga je ustvaril Bog!«

In zapičil je svoj kljun v mrzlo rušo, da bi si ga malo osvežil. Pri tem je pa zagledal marjetico, ji pokimal, jo poljubil in rekel: »Tudi ti boš morala zveneti tukaj, ti uboga, mala cvetica! Tebe in to rušo so mi dali za celi svet, ki sem ga imel tam zunaj! Vsaka majhna travnata bilka naj mi bo drevo, vsak tvojih belih lističev — dehteče cvetice!«

»Ko bi ga pač mogel kdo potolažiti!« si je mislila marjetica. Toda ni mogla premakniti nobenega lista. Dehtenje njenih venjenih listov pa je postalo močnejše. To je opazil tudi ptiček, dasiravno je pojemal žeje. V bolečini je trgal zeleno travo, vendar se cvetke ni dotaknil.

Storil se je že večer, toda nikogar še ni bilo, ki bi bil prinesel revnemu ptičku kapljico vode. Iztegnil je ptiček svoje lepe perutnice, se krčevito stresel, in njegovo petje je postalo otožno čivkanje. Njegova mala glavica se je sklonila proti cvetki, in srce ptičkovo je počilo vsled pomanjkanja vode in prostosti.

Šele drugo jutro sta prišla dečka. Ko sta zagledala ptička mrtvega, sta zajokala. Prelila sta mnogo solza in sta ptičku izkopala grob, ki je bil ves okrašen s cveticami. Preje sta pozabila na ptička, sedaj pa sta jokala za njim in ga kraljevsko pokopala!

Rušo z marjetico sta pa vrgla v prah na cesto. Nihče ni mislil nanjo, ki je najbolj čutila s ptičkom in bi ga bila najrajši tolažila — —.

(Po Andersenu.)

Joško Čopov:

„Ptičice so revice . . .“

Lep saden vrt obdaja Kovačevo hišo koncem naše vasi. Okrog vrta pa se vije košata živa meja. Ob meji pa najrajši poseda Kovačeva Franica in opazuje drobne ptičice, kako skakljajo od vejice do vejice ali pa letajo od drevesa do drevesa. Drobne ptičice so Franičino veselje in so Franičina žalost. Kadar ni v šoli — prvo leto hodi letos v šolo — ali kadar nima izdelovati nalog, ali pa kadar ne pomaga svoji mami, vsekdar jo morete najti ob košati živi meji pri ptičicah. In ptičice ji veselo čivkajo, pevajo in se radujejo z njo.

Nekega dne zapazi Franica dvoje ptičic, ki zaporedoma letata v kot meje in prinašata v kljunčkih črviče. In komaj mine par trenutkov, že odletita praznih kljunčkov na sosednja drevesa.

Franico prime radovednost, pa se polagoma in skrivoma približa kotičku, kamor naprej in naprej letata ptičici.

Ej, veselja! V meji, v gosti rogovili je gnezdece in v njem štirje mladiči. S svojimi golimi glavicami kukajo iz gnezdeca in odpirajo mehke kljunčke, stara dva pa jim prinašata hrane.

S srčnim veseljem ogleduje Franica mlade in stare ptičice, in njeno srce je radostno. Sklene, da pove to svojemu bratcu Andrejčku.

»Ej, Andrejček, za gnezdece vem; tam-le v naši meji je — štirje mladiči so pa v njem.«

In Andrejček in Franica odhitita k meji.

»To je prav, to je prav!« se pohvali Andrejček. »Že toliko časa iščem kako gnezdo, pa ga ne najdem.«

»Pa kaj misliš?« ga strahoma vpraša Franica.

»Gnezdece vzamem in z njim mladiče ter jih denem v kletko. Kletko pa obesim tja zadaj na hišo. Stara dva bosta lahko letala k mladičem in jih pitala. Tam-le za hišo jih bosta lahko dobila.«

»Pa res misliš to?« ga vpraša žalostna Franica.

»Res, res! Saj jim ne bo nič hudega; stara dva jih bosta pitala. Zvečer ali pa, če bo dež — jih pa poneseš v hišo. Nič jim ne bo mraz.«

»Ne, Andrejček, tega ne smeš! Ptičice so revice; pusti jih v miru! Pusti jim veselje, prosim te.«

»Saj jim ne bo nič hudega, ti rečem. Gnezdece vzamem in mladiče ter jih obesim v kletki na zid za hišo.«

Andrejček že hoče odhiteti po kletko. Franica pa ga zadrži:

»Ne, Andrejček, tega ne smeš! Jaz bom žalostna, in žalostne bodo ptičice!« Srčno prosi Franica, in v njenih očeh zaigrajo solze.

Andrejček upre vanjo oči:

»Ti si žalostna, ti jokaš, Franica? No, ne bom jih vzela. Franica, ne jokaj, ne bom jih vzela!«

»Res ne?« ga milo pogleda Franica.

»Res ne, ker bi bila ti žalostna in ptičice revice.«

»Moj bratec!« — Franica ga objame in je zopet vesela.

Na drevesih pa veselo pevajo ptičice, in solnce ožarja vso okolico.

Gnjevoš:

Mucek.

Pa ima res veliko skrbi naša Zofka, odkar so ji mama prinesli mucka! Vedno je pri njem. Boža ga in se pogovarja z njim mnogo bolj prijazno kot celo s svojim bratcem. Vse, kar ima Zofka, mora imeti tudi mucek. Kadar je ona, ji pomaga tudi mucek; pa če prav stopi na krožnik — nič ni huda. Še celo spat ne gre Zofka brez svojega mucka.

Nekoč je pa vendar prišlo nekaj vmes med njima.

Zofki je bilo dolgčas. Naveličala se je že vednega božanja, in zahotelo se ji je kake nove zabave. V prebrisaní glavici se ji je porodila misel, da bi mucka malo podražila. Po kratkem premišljanju sezuje vezanke, vzame iz njih trakove, jih zveže in jih vlačí pred muckom. Mucek pa skače in grabi s tačico za trak, pa Zofka ga mu vselej spretno odtegne.

»Plim, plim!« se smeje Zofka in teka po sobi. Mucek pa z veliko vztrajnostjo lovi trak. Naenkrat pa Zofki izpodrsne, pa pade na tla kot cmok. Mucek pa skoči, da ulovi trak, in opraska Zofko po licu. To je bilo potem joka in jeze, ko je Zofka zagledala kri. Kar skriti se je moral ubogi mucek, tako je bila Zofka huda nanj. Cel dan ga ni hotela videti.

Zvečer je šla pa tudi spat brez mucka. A ko se je zjutraj vzbudila, je bila že njena prva beseda:

»Mama, zakaj pa mucka ni?«

»Pa saj si bila včeraj tako huda nanj,« jo podražijo mama.

»Pa danes nisem več,« se odreže Zofka.

In od tedaj sta z muckom spet prijatelja.

Doklej — pa ne vemo.

Take ljubezni je kmalu kraj.

Jezusčkova šola.

4. Marjetica.

Zopet so se zbrali naši mali v Marijinem vrtcu, in Jezusček jim je začel govoriti:

»Cel mesec ste otroci pridno ponavljali zdihljaj, ki ga je vas naučila moja ljuba Mati. Vedno ste klicali k meni: »O Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi moje srce po svojem Srcu!« Zadnjič sem vas učil ponižnosti, danes vam pa razložim k r o t k o s t mojega Srca.

Poglejte, ljubi otroci, moje Srce! Trnjeva krona ga opleta, križ mu je vsajen v vrh, s sulico je prebodeno. Pred mesecem ste premišljevali, kako sem pripustil v svoji ponižnosti, da so me Judje tako grozno mučili. Bil sem v strašnem trpljenju tudi krotak kakor jagnje. Sirovi hlapci so me bili v obraz, jaz sem jih pa blagoslavljal. Ko so me bičali in s trnjem kronali, sem daroval zanje svoje trpljenje. Ko so mi križ naložili in me vlekli na goro Kalvarijo, sem šel krotko kakor jagnje sredi volkov. Ko so me pribili s strašnimi žebli na križ, sem molil zanje. Pa hujše kakor telesne bolečine so bile bolečine mojega Srca, ko so me zasmehovali, zoper mene krivo pričali in me preklinjali. Brez jeze, brez notranjega nemira sem pretrpel vso nehvaležnost in vse zasramovanje ljudi. Izkazal sem jim toliko dobrot, toliko čudežev sem jim storil, toliko bolnikov ozdravil: v zahvalo za vse to so me pa tako grozno mučili. Vendar nisem odprl svojih ust, da bi jim bil to očital!

Krotkost svojega Srca pa kažem še zdaj vedno v najsvetejšem Zakramentu. Izbral sem si za bivališče

tabernakelj. Noč in dan prebivam tam. Niti premakniti se ne morem in nočem; kamor me duhovnik postavi, tam ostanem. In ko me daje v svetem obhajilu vernikom v hrano, dopustim, da me prejmejo vredni in nevredni. Glejte, tako zelo ljubim čednost krotkosti! Učite se od mene, otroci, saj sem vam obljubil: kdor bo krotak, bo posedel zemljo!

Za zgled vam dam danes še majhno, neznatno cvetico: malo marjetico. Raste po travnikih, ob potih in celo po kolovozih. Spomladi začne kmalu cveteti, jeseni je pa zadnja, da jo zamori šele slana. Po potih celó raste; ljudje in živali ne pazijo nanjo in jo pohodijo. Rožica pa nič za to ne mara: vedno se pomlajena dvigne in vedno iznova poganja cvetke. Spomladi jo otroci radi trgate in spletate v venčke. Druge rožice vam hitro ovenejo, marjetica pa dolgo kaže svoja rumena očesca. V svojih igrah ji tudi pulite bele lističe, pa rožica vas še vedno krotko gleda s svojim rumenim očescem. Druge rožice cveto le malo časa, marjetica pa vas razveseljuje celo leto. V jeseni pa, ko jo mori slana, da le malo solnce posije, pa se takoj zopet dvigne in krotko čaka, komu bo v veselje.

Posnemajte, otroci, to rožico! Bodite krotki do vseh! Postrezite radi svojemu bližnjemu. Če vas kdo pokara, ne odgovarjajte, marveč z ljubeznijo ga poglejte in hvaležni bodite za vsak opomin. Ne pretepajte se in suvajte med seboj; bodite ljubeznivi drug do drugega, in če vam kdo stori krivico, jo voljno potrpite.

Naj vam Marija vsadi poleg vijolice še marjetico v vaša srca. Vi pa ponavljajte tudi ta mesec še zdihljaj: »O Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi moje srce po svojem Srcu!« Pridno me obiskujte v najsvetejšem Zakramentu, jaz vam bom pa odkrival svoje krotko Srce.

Rešitev demanta v št. 3.-4.

S
d v e
g r e d a
s v e t n i k
S v e t a g l o r a
t r p i l h a
p b o r v
a

Rešitev križa v št. 3.-4.

Rana ura, zlata ura.

Rešitev nganke v števil. 3.-4.

Beri ta stavek »nazaj«: Peter pa niti iti neče na pretep.

Imena rešilcev.

Vse troje (demant, uganko in križ) so prav rešili: Rado Sem, Ljubno; Cerar Avg., Lavrenčič Jožef, Cizel Pavel, Fabian Milan, Kraut Bojan, Strgar Vladko, Vivoda Ivan, Vižentin Sergij, učenci v Kamniku; Milko Roš, Orešje; Vera Stepic, Celje; Alekšič Filomena, učenka v Mariboru; Samsa Pavel, Oražem Marij; Počkaj Mar., Ludvik Pepca, Čič Franica, Petrovčič Betka, Milharčič Angelca, Osana Ivanka, učenci in učenke v Hruševju; Ana Debeljak, učenka uršul. šole v Škofji Loki; Nikolaja Bučar, učenka v Lichtent. zavodu; Barb. Miklin, Brežkavas pri Pliberku; Mimica, Heda in Rudolf Bischof v Ljubljani; Osterman Karlo v Kandiji, Kunc Milena in Drago v Novem mestu; Lud. Ógrin v Boh. Bistrici; Alenčica Žnideršič v Il. Bistrici; Božidar Bajuk v Ljubljani; Jelka Rašica v Ljubljani; Veronika Kocjančič v Ljubljani; Janko Sedej, dijak v št. Vidu, in Pavel Slapar, učenec v Tržiču; Ivanka Kaluža, Sapiane; Voglar Branko, Artiče, št.; Tončka Rott, Začgorje ob S.; Ivana Zupan v Tržiču; Erbežnik Cecilija, Trobec Mici, Suhadole Marjanica, škof Angela, Alič Ivana, Rotar Regina, Plevnik Angela, Dolinar Ivan, Armič Franica, Am. Marinko, Dobrova; Tončka Jeraša pri Sv. Len.; Martin Korinšek, Trbovlje; Anka Tavčar, Sv. Lenart nad šk. Loko; Jožef Sell v Hočah; Franc Bohanc, dijak v Mariboru; Arhar Angela, Arhar Rezika, Cedilnik Anica, Jerinc Francika, Knific Pavla, Kolbe Mimica, Krmelj Pavla, Mayer Milica, Magister Minka, Sattler Mici, škrbinc Mici, Tome Francika, Velkavrh Julka, Žagar Angela, Žlebnik Mici — učenke 6. razreda v št. Vidu nad Ljubljano; Ljubica Kraljič, Nilda Šircelj, Fanika Beričič, Selma Ferjančič, Nada Repinc, Stanka in Jelka Bezeg, Marija Bonin, Samsa Franjica, Benigar Marica, Benigar Slavka, Brne Ivanka, Juršinovič Pepca, Brinšek Velebita, Boštjančič Stanka, Tofant Alice, Kavčič Minka, Volk Pavlina in Terezija, učenke samostanske šole v Trnovem; Francka Kogovšek, Francka šuštar v Preserju; Gutnik Avgust, Stanko, Angela, Smrtnik Tonca, Mrak Ivana, škrt Karolina in Francka, Verbič Marija, Žitko Angela in Justina, Mele Avg., Frank Stanko,

Japelj Jožef, Verbič Marija v Vel. Ligojni; Karol Zupanc v Sevnici; Jaš Ivan, Jeseničnik Anica, Uršej Justina, Kreicher Ivana, Ruter Marija, št. Ilj pri Turjaku; Roza in Bojan Marek, Marija Smolič, Mici Zupančič in Matilda Kastelic v Nemški vasi pri Trebnjem; Škrjanec Pavla, Marija Kramar, Marijan Janc, Potokar Anton, Štrubelj Franc, Mikuš Metod, Škrjanec Milan v Šmarju; Čepeljnik Marija, Vižmarje; Ludovik Merzelj, Trbovlje; Katarina Potočnik, Sv. Lenart; Milan Pajk, Pero Pajk v Ljubljani, Kern Lorica, Potočnik Pinca v Žužemberku, Juvan Cecilija, Komenda.

Demant so prav rešili: Angela Kranjec, Utik; Dežman Ivan, Možek Jožef, Binter Marijan, Podboj Stanislav, Tomšič Ferdo, Vižentin Sergij, učenci v Kamniku; Fr. Kraigher v Ljublj.; Katarina Lenček v Ljublj.; Justina Kraigher v Ljublj.; Lenček Iv. v Ljublj.; Zupančič Ivan, Ljubljana; Vrzal Maks in Domanjko Fr., Sv. Duh na St. gori; Miroslav Kunc v Ljublj.; Marjeta Stele v Kamniku; Martin Korinšek v Trbovljah; Draga, Iva, Ilka Meršol, Malka, Mimica, Pepček Mlakar, Mar. Ravnikar, Stanko in Ladko Ausec, Leo Ogrič, Novo mesto; Kristina Rotovnik, šmartno pri Slov. Gr.; Milena Butinar, Silvija Roblek, Dragica Grilj, Končeto šaina; Salvo in Boris Roblek, Podgrad, Istra; Podkov Karolina, učenke III. razr. vadnice pri Uršulinkah; Mulec Al. v Mariboru (in ug.); Franca Sivec, Moste (in križ); Uhl Fl., Lorenčič Gabr., Lopič Al. in Ant., Kožar Jul., Kaloh Mar., Potočnik Mar., Tišler Iv., št. Ilj v Slov. Gor.; Grilc Ciril, Stroj Rud. in Marica, Košir Val., Ana Kolman, Košir Rud., Eržen Slavica in Stan., Begunje na Gor.; Fr. Marn v Komendi (in križ); Boris Dolenc, Novo mesto.

Uganko so prav rešili: Lapajne Živko, Pavlič Avg., Mesner Lucijan, Jelenc Bogomir, Močnik Fr., Schlegl Dušan, Rieger Karl, Vedlin Ivan, učenci v Kamniku; Tomažin Marija, učenka na Raki; Stepančič Edv., Trst; Ivana Ogulin, Ana Bezek, Ana Kambič, Ana Pečavar, Marija in Ana Jakša, učenke v Semiču, Terezija Bergant, učenka v Štrekljencu (vse demant in uganko); Marica Zupančič, Polhov gradec (dem. in ug.); Vojska Mar., Kovič Josipina, Zalokar Frančiška, Mohar Rozi,

Bedina Josipina, Sirknik Fani, Antonija Mohar, Šiška; Gorenc Mar., Raka (dem. in ug.); Vrzal Fr., Sv. Duh na St. gori; Jožef Žura, št. Peter pri N. m.) (dem. in ug.); Silva Cerar, Mira Stroj, Iva Pucelj, Ant. Cubej, Slavica Žerjav, Minka Kalan, učenke Lichtenthurn. zav. (dem. in ug.); Uršula Horvat, Cirkovce (dem. in ug.); Fr. Čepe, št. Jurij ob Pesn. (dem. in ug.).

Križ so prav rešili: Aparnik Stanko, Bizjak Al., Deisinger Stanko in Adalbert, Goltez Jan., Močnik Jan., Rode Matej, Veber Julij, učenci v Kamniku; Krampl Fr., Baškovič Ant., Skočir Marcel, Skočir Stanko, Robas Ant., Corsi Lovrenc, Rabič Al., Karovič Kaz., Dragan Gab., Horvat Gab., Rak Maks, Skrbe Stanko, Vrtačnik Ant., Kovač Fr., Blažon Fr., Bernik Leop., štefanovič Danč. učenci v Novem mestu; Krampelj Hel., Ravnikar Mar., Abram Vanda, Zamparo Mar., Mlakar Mar., Vodus Bruneta, Kukman Mar., Kuder Pija, Novak Fani, Vrtovec Lidija, Magišta Ana, Dular Ela, Kos N., učenke v Novem mestu; šurla Vlad., Vintar Leop., Faleskini Stan., Makarovič Janko, Bome Fr., Hvala Emil, Adam Ivan in Ciril, učenci v Novem mestu; Marica Brenčič v Spuhlji pri Ptuju (dem. in križ); Jožefa Dernovšek, Ivana Jernejčič, Minka Medved, Marija Kos, Marija Kušar, Marija Urbanija, Zagorje ob S.; Frančiška Hafner v Trziču (dem. in križ); Ružica Prorazil, Konjice; Marta Engelsberger in Ester Vidan, Trzič (dem. in križ); Draga Meršol, Mica Ravnikar, Stanko Ausec, Ladko Ausec, Leo Ogrič, Mia Globevnik (križ in ug.); Jugovic Lydia; Rojšek Julči.

Lístnica uredništva.

Nekateri mladi naročniki so iznova poslali rešitev ugank na upravníštvo v Ljubljani. Pomnite, da je rešitve poslati le na uredništvo „Angelčka“, p. Radomlje.

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravníški dom«. Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. Za upravníštvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80.
